

Σάββατον πρὸ τῶν Βαΐων
Τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ:
Ἔγερσις τοῦ Λαζάρου

Ἱερὰ Εἰκὼν διὰ χειρὸς Θεοφάνους τοῦ Κρητῆς (1546) Ἱ. Μ. Σταυρονικήτα Ἀθωνος.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄.

Τὴν κοινὴν Ἀνάστασιν, πρὸ τοῦ Σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός· ὅθεν καὶ ἡμεῖς ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέροντες, Σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἡ πάντων χαρά, Χριστὸς ἡ Ἀλήθεια, τὸ Φῶς ἡ Ζωή, τοῦ κόσμου ἡ ἀνάστασις, τοῖς ἐν γῆ πεφανέρωται, τῇ Αὐτοῦ ἀγαθότητι, καὶ γέγονε τύπος τῆς Ἀναστάσεως, τοῖς πᾶσι παρέχων θεῖαν ἄφρασιν.

Στίχοι.

Θρηγεῖς Ἰησοῦ· τοῦτο θνητῆς οὐσίας.
Ζωοῖς φίλον Σου· τοῦτο θείας ἰσχύος.

Τῷ Σαββάτῳ τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Λαζάρου

(Ἐβρ. ἰβ΄ 28-ιγ΄ 8· Ἰωάν. ια΄ 1-45)

Φίλος ἦν τοῦ Ἰησοῦ ὁ Λάζαρος, καὶ αἱ τούτου ἀδελφαί, Μάρθα καὶ Μαρία, αἵτινες καὶ ἐφιλοξένησαν Αὐτόν, καὶ διηκόνησαν πολλάκις (Λουκ. ι΄ 38-40· Ἰωάν. ιβ΄ 2-3). **Ἦ**σαν δὲ ἐκ κώμης τινὸς τῆς Ἰουδαίας, Βηθανίας τὸ ὄνομα, κατὰ τοὺς πρὸς τὰ ἀνατολικά μέρη πρόποδας τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν κειμένης, ἐγγὺς τῆς Ἱερουσαλήμ ἕως δύο μίλια ρωμαϊκά. **Τ**οῦτου οὖν τοῦ Λαζάρου ἀσθενήσαντος ἡμέρας τινὰς πρὸ τοῦ Σωτηρίου Πάθους, διαμηνύουσι τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ αἱ ἀδελφαί εἰς τὸν Ἰησοῦν, διατρίβοντα τότε ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ. **Ὁ** δέ, μείνας ἐπίτηδες ἐκεῖ δύο ἡμέρας, ἕως οὗ ἀπέθανεν ὁ Λάζαρος, τότε εἶπε πρὸς τοὺς Μαθητὰς Αὐτοῦ· Ἄγωμεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἵνα ἐξυπνήσω τὸν φίλον κοιμώμενον· ἐννοῶν δηλαδὴ τὸν βαρὺν τοῦ θανάτου ὕπνον. **Φ**θάσας δὲ εἰς Βηθανίαν, παρεμύθησε τὰς ἀδελφὰς τοῦ πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν

τεθαμμένου ἤδη Λαζάρου· ἐνεβριμήσατο δὲ τῷ πνεύματι, καὶ ἐτάραξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου.

Καὶ ἐρωτήσας· Ποῦ ἐναπετέθη τὸ λείψανον; ἐδάκρυσεν ἐπ’ αὐτῷ. **Εἶ**τα προσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον· προσέταξεν, ἵνα ἄρῳσι τὸν λίθον· ὕψωσεν ἄνω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, ἔκραξε φωνῇ μεγάλη· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω· καὶ τοῦ τεταρταίου νεκροῦ

ἐξεληθόντος εὐθύς, ἐντετυλιγμένου εἰς τὰ σάβανα, εἶπε πρὸς τοὺς παρῆστώτας· Λύσατε αὐτόν, καὶ ἄφετε ὑπάγειν (Ἰωάν. ια’).

Τοῦτό ἐστι τὸ ὑπερφυῆς τοῦ Σωτῆρος θαῦμα, ὅπερ ἐορτάζομεν σήμερον.

Λέγεται δὲ ἐξ ἀρχαίας παραδόσεως, ὅτι ὁ Λάζαρος ἦν τριακοντούτης ὅτε ἀνέστησεν αὐτὸν ὁ Κύριος· ὅτι ἐπιζήσας ἄλλα τριάκοντα, ἐτελεύτησεν ἐν Κύπρῳ τὸ 63 ἔτος· καὶ ὅτι ὁ Τάφος αὐτοῦ ἔκειτο πλησίον τῆς πόλεως Κιτιέων, ἔχων ἐπιγραφήν· «*Λάζαρος ὁ τετραήμερος καὶ φίλος τοῦ Χριστοῦ*». **Τ**ῷ δὲ 890 ἔτει μετεκόμισεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ ἱερὸν Αὐτοῦ Λείψανον Αὐτοκράτωρ Λέων ὁ Σοφός, ὅτε ἀναφιβόλως ἐποίησε καὶ τὰ εἰς τὸν Ἑσπερινὸν Αὐτοῦ Ἰδιόμελα· Κύριε, Λαζάρου θέλων τάφος ἰδεῖν. κτλ.

Μικρογραφία (867-886), κώδ. Grec 510, Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, Παρίσι.

